

σ' ἐπαινεῖ κι' ἀφήνεται στὸ μυστήριό σου
 κι' ἡ ψυχὴ του δὲν εἶναι πιὰ παρὰ φράση ἐρωτική.
 Πάλλεται καὶ ξάφνου μεθυσμένο σπάζει
 καί, σκόνη ἀθάνατη, σκορπίζεται στὸν κόσμο.

Γλυκὸ φλάουτο κι' ἡ καρδιά μου ποὺ δίνεται σὰν ἐκείνο.

Ζὺλ Ρομαίν (1885—1972)

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΠΑΠΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΟ

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ μέρα, μὲς στὸ χρόνο
 στὸν ποταμὸ τῆς λίμνης Κόμο,
 τέσσερεις πάπιες καθισμένες.

Ἄπ' τὸ στομάχι ὡς τὴν οὐρά,
 ἡ κολοβὴ κοιλιὰ τους κόλλαγε στὴν ἄμμο.
 Μικρά, ἄβρὰ τὰ κύματα
 ποὺ μόλις ζέσταιγεν ὁ ἥλιος
 γλυκὰ γλυστροῦσαν στὶς κοιλιές τους.

Οἱ τέσσερεις πάπιες μισόκλιναν τὰ μάτια
 μὲ τόσο ράθυμ' ἠδονή,
 ὅπου τὰ κύματα γυρνοῦσαν σὲ λιγάκι
 γιὰ νὰ τίς γλύψουν σὰν καὶ πρὶν.

Καὶ γώ, στὴν ὄχθη,
 ὀρθός, γυμνὸ στὸν ἥλιο τὸ κεφάλι,
 κοιτοῦσα τὴν ἀπόλαυση τῆς σάρκας κείνης,
 κι' ἔτρεξα νὰ πιῶ στὸ πανδοχεῖο
 μιὰ κούπα κόκκινο κρασί.

Πῶλ Μαργκερίτ (1900;—)

Η ΑΓΙΑ

Γιὰ μένα
 ἡ ἅγια
 ροιροῖ μὲς στοὺς οὐρανοὺς
 στὴν κόλαση
 ἡ ἅγια μου
 ἀκτινοβολεῖ μὲ πόδια ὀρθάνοιχτα.

Ζὰκ Λακομπλὲ (1934—)

LA CLEF SARRAZINE

*Αποσπάσματα

Ἄσε με νὰ ζήσω στ' ὄρατο μαῦρο μεσημέρι τῶν ξεχασμένων βάλτων κάτω ἀπὸ τὰ
 βλέφαρά σου, στὴν τρέλλα τῆς ζούγκλας, στὸ δέλτα τῆς λάβας.
 Ἄσε με νὰ χάσω τὴ φυλὴ μου στὴν τύχη κυρτῶν κλιματίδων τῆς ἐπιστροφῆς σου.

Ὁ ὕπνος μου ἔχει χρῶμα ναυάγιου, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς μαλακὲς κάμαρες ὅπου τὸ βλέμμα σου περιφέρει τὶς πελαργίσιες ἀργοπορίες του.

*

Ὅλο τὸ δάσος καρβουνιάζει στὰ μαργαριταρένια στήθη σου, στὰ στήθη σου ποὺ μόνα τους ὀρθώνονται μὲς στὴν πυρόγα τοῦ Gulfstream, στοὺς μαστοὺς σου, μάγγουστο ἐρωτευμένο μὲ τὴν κόμπρα. Κατεβαίνω τὶς ἀπόκηριμες ὄχθες πρὸς τὸν ἥσυχον ἀφαλὸ σου μὲ τὴν ὑπομονὴ ὀρδῶν ποὺ θὰ μᾶς παραδώσουν τὴν πυρκαγιὰ πρωτευουσῶν. Στὸ διάβα θάλατων μοναδικὰ δενιρεμένων, ἡ σπασμένη λόγχη τῆς δύσης προσκαλεῖ σὲ πάλι τὸ Μονόκερω, ὠραῖο, ταραγμένο σὰν τὸ μῶβ λουλούδι τοῦ ξυπνήματός σου.

Θὰ πᾶμε μαζὶ στὴν πτώση τῶν νεφρῶν σου ὅπου τ' ἀμμουδερά αὐλάκια στὰ φτερά ἠφαίστειου ἐκπληρώνουν τὴν πρώτη ἀκίνητη ἀλλὰ καὶ ἀστραπιαία ἐπιδρομὴ θαλάσσιας μνήμης. Μούδωσες τὸ σταυρὸ τοῦ Νότου π' ἀνθίζει στὶς γάμπες σου μιὰ μέρα μεγάλης διανομῆς σκιῶν.

*

Σ' ὀνομάζω Ἀντιλόπη
γιὰ τὸν ἄνεμο ποὺ θηρεύεις,
γιὰ τὸ κοιμιάτι τ' οὐρανοῦ ποὺ κρατᾶς
κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου.
Νειρεύομαι κι' αὐτὸ εἶναι ξύπνημα νερῶν,
τὸ μαῦρο λειώσιμο χιονιοῦ,
τὸ Νοεμβριανὸ σου βλέμμα.

Βικτόρ Σεγκαλεν (1878—1919)

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΕΧΕΙ ΤΙΣ ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ἡ ἐρωμένη μου ἔχει τὶς ἀρετὲς τοῦ νεροῦ. Φωτεινὸ χαμόγελο, χειρονομίες χυτῆς, φωνὴ καθάρια καὶ τραγουδιστὴ σταγόνα τῆ σταγόνα.

Κι' ὅταν κάποτε — παρὰ τὴ θέλησή μου — φωτιά περνᾷ στὸ βλέμμα μου, ξέρει πῶς τὴ σβήνει τρέμοντας: νερὸ χυμένο στὰ κόκκινα κάρβουνα.

*

Ζωντανὸ μου νερό, νᾶσαι χυμένο ὅλο στὴ γῆ! γλυστρά, μοῦ φεύγει καὶ διψῶ καὶ τρέχω πίσω του.

Μὲ τὰ χέρια μου κάνω μιὰ κούπα. Μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸ ξεραίνω μὲ μανία, σταματῶ τὴ ροή του, τὸ φέρνω στὰ χεῖλῃ μου:

Καὶ ρουφῶ μιὰ χούφτα λάσπη.

Μετ. Γ. Κ. Καραβασίλης

